

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 7913 van 27 februari 2008
in de zaak X / II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 19 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 24 november 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Midar op 30 maart 1971, is op 7 december 1998 in Marokko in het huwelijk getreden met een Belgische onderdaan. Op 25 mei 1999 is verzoeker het Rijk binnengekomen en op 10 juni 1999 dient hij een vestigingsaanvraag in op basis van zijn huwelijk. Op 27 juli 1999 is verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister en is hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Bij vonnis van 8 maart 2005 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen is verzoekers huwelijk nietig verklaard. Deze uitspraak is op 4 oktober 2006 bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist op 24 november 2006 om aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten en om de identiteitskaart voor vreemdelingen in te trekken.

1.4. Op 17 oktober 2007 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Motivering :

Art. 7,3 wet 15.12.1980

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: hij trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan Fawzi, Samira met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 08/03/2005 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 04/10/2006.

(…)”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1 Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het gebrek aan belang. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven of een wijziging met zich zou meebrengen ten aanzien van zijn (illegale) verblijfssituatie.

2.2. Er is een onderscheid tussen de ontvankelijkheid wat het voorwerp betreft en de ontvankelijkheid wat de persoon betreft. Verzoekende partij getuigt van het rechtens vereiste persoonlijk belang, al was het maar door het feit dat het bestreden bevel zijn persoonlijke rechtstoestand betreft en hij er rechtstreeks door wordt geraakt. Bovendien kan zelfs wanneer de minister van Binnenlandse Zaken slechts over een gebonden bevoegdheid zou beschikken, de afgifte van het bevel met een onwettigheid bekleed zijn. Aangezien verzoeker een dergelijke onwettigheid, klevende aan het bevel in zijn middelen aanvoert, dienen de middelen te worden onderzocht. De exceptie kan derhalve niet worden aangenomen (R.v.St., nrs. 97.206, 28 juni 2001; 129.004, 9 maart 2004).

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikels 7.3, 14, 20, lid 2 en 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat verzoeker een gevestigde vreemdeling is en in dat geval specifieke regels dienen te worden toegepast bij een terugwijzing en uitzetting bepaalt in artikel 20, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat het bevel deze bepalingen volledig negeert, dat verzoeker bovendien door zijn huwelijk met een Belgische als een E.G.-gelijkgestelde dient te worden beschouwd en dat bijgevolg artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast, dat artikel 7, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast op verzoeker die een gevestigde vreemdeling is. Verzoeker verwijst naar de toepassing van een arrest van de Raad van State.

2.2. Verzoeker volhardt in zijn middel in de repliekmemoirie.

2.3. Artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;”*

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker een “gevestigde vreemdeling” is. Verzoeker heeft zijn vestiging op 10 juni 1999 aangevraagd in functie van zijn huwelijk met een Belgische. Vervolgens is verzoeker ingeschreven in het bevolkingregister en is hij in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor Vreemdelingen. De instelling van het huwelijk raakt de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker is gehuwd met een Belgische met als enige bedoeling zijn verblijf te regulariseren. Dit schijnhuwelijk werd vernietigd bij arrest van 4 oktober 2006 van het Hof van Beroep te Antwerpen. Daaruit blijkt dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Derhalve kan verzoeker zich niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend. Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. Het vestigingsrecht dat aan verzoeker werd verleend naar aanleiding van zijn huwelijk dient als niet bestaande te worden beschouwd. Derhalve kon de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de identiteitskaart van verzoeker intrekken en een bevel om het grondgebied te verlaten, gesteund op artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet, afgeven (R.v.St., nr. 138.115, van 7 december 2004). Verzoeker is geen “gevestigde vreemdeling” en kan daarom evenmin beroep doen op de artikels 14, 20 en 40 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., nr. 45.976, 3 februari 1994) stellende dat dit arrest naar analogie ook op hem van toepassing kan worden verklaard. Uit voormeld arrest blijkt dat aan betrokkene, ondanks de nietigverklaring van zijn huwelijk en de overschrijving van het beschikkend gedeelte van het vonnis in de registers van de burgerlijke stand, nog identiteitskaarten voor vreemdelingen werden uitgereikt, met name in 1990, 1991 en 1992 en dat de afgifte van deze documenten rechten doet ontstaan in hoofde van betrokkene en hem aldus machtigt zich in het Rijk te vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een identiteitskaart werd uitgereikt op 16 oktober 2006, geldig tot 27 juli 2009. Op 4 oktober 2006 werd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen het huwelijk nietig verklaard. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist op 24 november 2006 om zijn identiteitskaart voor vreemdelingen in te trekken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat ná 24 november 2006 aan verzoeker opnieuw een identiteitskaart voor vreemdelingen werd uitgereikt. Bijgevolg konden er in hoofde van verzoeker geen rechten ontstaan op basis van de (blijvende) afgifte van identiteitskaarten. Verzoeker kan niet laten gelden dat hij gemachtigd of toegelaten werd in het Rijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 7, 3°, 20 en 40 van de Vreemdelingenwet, omdat aan verzoeker een vestiging is toegekend die geen rekening houdt met het huwelijk en waardoor een rechtstoestand is gecreëerd die niet langer de toepassing van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet toelaat, en verwijst opnieuw naar een arrest van de Raad van State.

2.6. Verzoeker volhardt in zijn middel in de repliekmemoirie.

2.7. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de artikels 20 en 40 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn en dat verzoeker geen vestigingsrecht heeft ten gevolge van de nietigverklaring van zijn huwelijk. Evenmin kan het arrest van de Raad van

State waarnaar verzoeker verwijst worden toegepast aangezien uit de bespreking in 2.4. blijkt dat de situatie van verzoeker niet dezelfde is als omschreven in het betrokken arrest en er aan hem geen identiteitskaarten meer werden uitgereikt vanaf de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot intrekking van zijn identiteitskaart. Verzoeker laat overigens na aan te tonen waarom hij meent nog over een vestigingsrecht te beschikken (los van zijn huwelijk). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de minister een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet zodat verzoekers argument dat een verkeerd artikel werd aangehaald in het bevel faalt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.8. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de rechten van verdediging, van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet, van het begrip “openbare orde”, van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 8 EVRM, omdat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een persoon die gevestigd is in het rijk niet kan gegeven worden zonder enige specifieke motivering met betrekking tot het niet meer geldig zijn van zijn verblijfstoestand, omdat het motief in de bestreden beslissing niet beantwoordt aan het begrip “schenden van de openbare orde” en omdat niet wordt gemotiveerd waarom het huwelijk “met de bedoeling de verblijfstoestand te regulariseren” als een schending van de openbare orde wordt beschouwd. Bovendien is het motief “regulariseren van de verblijfstoestand” niet juist aangezien verzoeker via het huwelijk een “vestiging” heeft bekomen. Ten slotte verwijst verzoeker de verwerende partij geen afweging te hebben gemaakt met zijn familiale toestand, zijn lange verblijf, zijn integratie, het feit dat hij heeft gewerkt enz. en hij verwijst terzake naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, van de Raad van State en naar rechtsleer.

2.9. Verzoeker volhardt in zijn middel in de repliekmemorie.

2.10. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft aangenomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit bevel is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.11. In zoverre verzoeker aanvoert dat de motivering onjuist zou zijn, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de minister een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet zodat verzoekers argument dat een verkeerd artikel werd aangehaald in het bevel faalt.

2.12. Artikel 8 EVRM laat een inmenging in het privé-leven toe, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad omdat zijn huwelijk een schijnhuwelijk bleek te zijn. De beweerde schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet gegrond (R.v.St., nr. 149.624, 30 september 2005). Uit het bestreden bevel blijkt waarom de minister van oordeel is dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Hij komt tot dit besluit op basis van het gedragspatroon van verzoeker, met name het sluiten van een huwelijk met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. De gemachtigde kan het “gevaar voor de openbare orde” niet enkel steunen op een strafrechtelijke veroordeling maar kan eveneens oordelen dat door het gedrag als dit van verzoeker de openbare orde is geschaad aangezien de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt (R.v.St., nr. 118.888, 30 april 2003). De vernietiging van een huwelijk als zijnde schijnhuwelijk door het Hof van Beroep, raakt de openbare orde, zodat de nietigheid door iedere belanghebbende kan worden ingeroepen en zodat de minister zich op dit arrest kon steunen om het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De minister dient bijgevolg niet te motiveren waarom verzoekers schijnhuwelijk de openbare orde heeft geschaad. Overigens dient de zin “regulariseren van de verblijfstoestand” in de bestreden beslissing in de brede betekenis van het woord te worden begrepen, met name als het verkrijgen van een “legaal verblijfsrecht” in België. Uit de bepaling van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister enkel dient na te gaan of betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de minister enige afweging dient te maken met zijn familiale toestand, zijn lange verblijf, zijn integratie, zijn tewerkstelling of met de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM. Het proportionaliteitsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003). Verzoeker laat na aan te tonen dat het proportionaliteits-beginsel is geschonden. Bovendien toont verzoeker niet aan in België een gezinsleven te hebben.

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2003).

Het derde middel is ongegrond.

2.14. Verzoeker voert in het vierde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, van de artikels 28, 30, 31 en 35 van de Europese Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG), van de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, omdat de bestreden beslissing een louter administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de EU-Richtlijn, omdat hij door zijn zeer lang verblijf in België niet meer kan verwijderd worden en er geen dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn die dergelijke maatregel

verantwoorden, dat hij meer dan 10 jaar in België verblijft waardoor artikel 28 van de EU-Richtlijn 2004/38 in elk geval is geschonden.

2.15. Verzoeker volhardt in zijn middel in de repliekmemoorie.

2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking onder het derde middel.

2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikels 28, 30, 31 en 25 van de Richtlijn 2004/38/EG mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag. Uit de bespreking onder het eerste en tweede middel blijkt immers dat verzoeker geen vestigingsrecht heeft aangezien door de nietigverklaring van zijn huwelijk bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen zijn vestigingsrecht – ex tunc en erga omnes – vervalt. Zelfs mocht verzoeker nog een vestigingsrecht genieten op basis van zijn huwelijk met een Belgische dan nog is de Richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen aangezien deze Richtlijn enkel van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Verzoeker kan zich bijgevolg geenszins beroepen op de kwestieuze bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG.

2.18. Wat de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

2.19. Wat de aangevoerde schending van de “beginselen van behoorlijk bestuur” betreft heeft verzoeker nagelaten te preciseren welke regel van behoorlijk bestuur hij inroept.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.20. Verzoeker voert in het vijfde middel de schending aan van artikel 13 van de Richtlijn 2004/38/EG omdat verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verworven aangezien het huwelijk minstens drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in België, dat hij als familielid beschikt over een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis conform de Richtlijn 2004/38/EG en dat hem derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten kan betekend worden.

2.21. Verzoeker volhardt in zijn middel in de repliekmemoorie.

2.22. Verzoeker betwist niet dat zijn huwelijk met de Belgische onderdaan vernietigd is bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen. De vernietiging van zijn huwelijk heeft terugwerkende kracht. Zijn vestigingsrecht vervalt ex tunc en erga omnes. Verzoeker kan niet aantonen dat hij een “duurzaam verblijfsrecht heeft verworven” en dat hij hierdoor over een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis beschikt. Zelfs mocht verzoeker een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis kunnen aantonen dan dient te worden verwezen naar de bespreking onder het vierde middel waaruit blijkt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari twee-duizend en acht door:

Mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,
Dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.